І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 153. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, FRIDAY, AUGUST 19, 1966 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, П'ЯТНИЦЯ, 19-го СЕРПНЯ 1966 No. 153. VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Четвер, 18-го серпня 1966 р.

В АМЕРИЦІ

СЕНАТСЬКА КОМІСІЯ ПРАЦІ схвалила законопроєкт збільшити мінімальну заробітну платню за одну годину праці з 1 25 дол. до 1.60 дол., починаючи від 1-го січня 1968-го року. Проєкт схвалено одноголосно. З цього закону, коли він буде прийнятий Конґресом і підписаний президентом Джансоном, скористають такі робітники: фармерські, готелеві, в ресторанах, пральнях і шпиталях. Досі до них не відносився закон про мінімальну заробітну платню. Цих всіх робітників, що вперше скористають із цього закону, нараховується 7,200.000. Палата вже прийняла цей проєкт, і окрема конґресова конференція мусітиме вирівняти різниці, які будуть між текстами обидвох Палат.

ГОЛОВА ФЕДЕРАЛЬНОЇ ТОРГОВЕЛЬНОЇ Комісії Пол Ренд Діксон виступив проти створення нового департаменту, який обороняв би інтереси споживачів, і голова якого був би членом Президентового Кабінету. Діксон промовляв в Палатній Підкомісії для справ урядових операцій і казав, що новий департамент для справ споживачів не зможе нічого нового зробити, бо буде, в найліпшому випадку, старатися зробити те, що хоче робити Федеральна Торговельна Комісія, але не може нічого вдіяти, бо не має на це фондів. Конґрес повинен призначити більше фондів Торговельній Комісії, щоб вона могла краще виконувати свою працю, казав Діксон.

СЕНАТОР ЕДВАРД КЕННЕДІ домагається якнайскоршого схвалення закону про контролю над продажем зброї. Сенатор демократ із Массачусетс заявив у Сенатській Правничій Комісії, що немає найменшої причини відкладати схвалення цього законопроєкту, бо його вже довший час відкладається. Проєкт цього закону забороняє продавати за допомогою пошти пістолі та обмежити продаж рушниць і крісів. Сенатор Кеннеді сподівається, що Сенатська Правнича Комісія схвалить цей законопроєкт якнайшвидше, щоб його могли ухвалити ще в цьому році в повному Сенаті. Але в дійсності воно не так.

У СВІТІ

ІНДІЯ МАТИМЕ ДО ДВОХ РОКІВ АТОМОВУ бомбу — заявив один, ближче неназваний індійський міністер членові редакції „НИ Таймсу" Гаррисонові Селсбері, коли той недавно об'їздив різні країни Азії. Названий американський публіцист твердить, що Індія переходить духову революцію, яка погребає філософію пацифізму й невтралізму Магатми Ґанді й Неру.

ПАПА ПАВЛО VI ЗАЯВИВ У ПРОМОВІ до численно зібраних в авдієнційній залі його літнього палацу в Кастель Ґандольфо, що „настав великий і новий законодатний період в історії Церкви". Окрема, Папою призначена, Комісія розглядає кодекс церковних канонів згідно з рекомендаціями останнього Вселенського Собору. Папа прославляв дух поступу, але водночас перестерігав, щоб не утотожнювати його з руйнуванням духової структури, аскетизму й дисципліни, що ними пройнята Католицька Церква.

ГОЛОВА КАМБОДЖИ, КНЯЗЬ НОРОДОН ШИГАНУК, МАБУТЬ ПРИЙМЕ американського спеціяльного амбасадора Гаверелла Гарримана, який мав приїхати до нього задля покращання взаємин між ЗДА й Камбоджею. Нородом Шіганук зірвав був два роки тому дипломатичні зв'язки з ЗДА внаслідку ніби-то порушування американськими вояками і літаками кордонів Камбоджи. Тепер він відмовився прийняти Гарримана, поки Америка не признає, що збомбардоване в минулому тижні прикордонне село було камбоджске і не перепросить за це. Американський уряд натякнув, що готов в обох тих точках поступитися.

У МОСКВІ СУДЯТЬ ЗНОВУ 9-ох службовиків з текстильного промислу, закинувши їм „економічні злочини". Головним підсудним є М. Рабіновіч, ніби головна пружин і мізок обманницької групи. Совєтська преса, інспірована згори, вимагає приверненння кари смерти на „економічних злочинців". Підсудні ніби обманули совєтську державу на 370.000 рублів.

Сенат схвалив повновласть для Президента покликати резервістів

Вашинґтон. — 17-го серпня Сенат схвалив повновласть Президентові покликати резервістів, які закінчили повний 6-місячний вишкіл, і які не є в жодній активній службі. Коли б президент Джансон вирішив скористати із схвалення йому повновластей, то до військової чинної служби могли б бути покликані від 250.000 до 500,000 резервістів. Президент не хоче покликувати резервістів, це значить тих вояків, які не служили два роки в армії, тільки відбули 6-місячний вишкіл в Крайовій Гвардії або в Армійській резерві. Голова Сенатської Комісії Збройних Сил сенатор Ричард Б. Рассел із Джоджії заявив недавно, що це несправедливо, що у В'єтнамі борються самі покликані вояки з Армії, а вишколені резервісти з Крайової Армії і з Армійської резерви є чомусь „звільнені" від покликання до активної служби. Коли б покликано до активної служби резервістів, думає сенатор Рассел, тоді не треба б щомісяця покликувати до військової служби більше число рекрутів, як це робиться тепер.

Президент і канадійський прем'єр Пірсон стрінуться в неділю в Мейні

Вашинґтон. — Президент Джансон відлетить в п'ятницю 19 серпня з Вашинґтону щоб — літаком і автом — відвідати міста в горішній частині Нюйоркського стейту Боффало й Сиракюз та Елленвіл в Кетскильських горах. В усіх тих трьох місцевостях демократичні кандидати перемогли у виборах в 1964 році попередніх тамошніх республіканських конґресменів і ті відвідини Президента мають скріпити їх становище в найближчих виборах. В суботу Президент виголосить промову в Ровд - Айленд університеті в Кінґстоні, також в районі Кетскильських гір. В неділю президент Джансон і канадійський прем'єр Лестер Пірсон стрінуться в т. зв. Міжнародному парку Кампобелло, літній місцевості кол. президента Рузвелта на узбережжі Мейну. Хоча нема тепер ніякої пекучої міжнародної справи, яка вимагала б зустрічі американського президента й канадійського прем'єра, проте гадають, що президент Джансон хоче знову суґерувати Пірсонові ролю мирового посередника у в'єтнамській війні, а Пірсон хоче переговорити з Джансоном справу Атлантійського договору (НАТО). Це вже буде шоста з черги зустріч президента Джансона з Лестером Пірсоном.

Палата Репрезентантів схвалила законопроєкт про безпечні авта

Вашинґтон. — Палата Репрезентантів 17-го серпня більшістю 371-го голоса до кулі схвалила законопроєкт про „безпечні" авта, автобуси і вантажні автомобілі, який має обов'язувати всі авта продукції 1968-го року. Подібний законопроєкт схвалив Сенат ще 26-го червня ц. р. Але в обидвох текстах цього проєкту, схвалених Сенатом і Палатою Репрезентантів існують деякі різниці, які мусить узгіднити окрема Конґресова Конференція, складена з сенаторів і конґресменів. Законопроєкт про безпечні авта має обов'язувати не вчасніше, як 180 днів після 1-го січня 1967-го року, але не пізніше, як один рік після 1-го січня 1967-го року. Згідно з цим проєктом секретар торгівлі має видати стандартний приписи про безпечні авта, і всі продуценти нових авт мусять придержуватися цих приписів. Хто не діяв би згідно з цим законом, той може бути покараний грошовою карою від $ 1.000 до $ 400,000.

Президент бажає більшої допомоги для Південної Америки

Вашинґтон. — Президент ЗДА Джансон виявив збільшене заінтересування ЗДА зростом життєвого стандарту в країнах Південної Америки під час відзначення п'ятих роковин організації „Союз для Поступу", що відбулось в середу у Вашинґтоні. „Ми щойно починаємо йти назустріч потребам південним американським країнам — говорив Президент — але це вже не перший початок; ми йдемо повною ходою в наших намаганнях принести добробут до Південної Америки". Союз для Поступу накреслив велику програму самодопомоги країн Південної Америки для піднесення економіки в цих країнах, а впарі з тим і піднесення життьового стандарту. ЗДА дуже зацікавлені у господарському рості Південної Америки і вже дотепер видали на програму Союзу для Поступу понад 6 більйонів долярів. Президент нагадав у своїй промові з нагоди п'ятирічного ювілею цієї організації, що відбувся у головній кватирі в новому приміщенні у Вашинґтоні, що перед п'ятьма роками на установчих зборах Союзу для Поступу в Пунта дель Есте в Уруґваю постановлено піднести життєвий стандарт в країнах Південної Америки на два з половиною відсотка на рік. Цю мету давно вже перевищено і тепер Союз для Поступу поставив собі нове завдання піднести кожного року життєвий стандарт на 4 до 6 відсотків. Президент Джансон заявив, що для осягнення добробуту країни Південної Америки мусять згодитись на господарську інтеґрацію. Він підготовляє спеціяльне звернення в цій справі до всіх голів південно - американських держав, що з'їдуться вже цієї осени на нараду. В цій нараді візьме участь 19 південно - американських президентів (не включено Куби). „Я буду закликати всіх колеґів президентів, щоби разом працювали для піднесення економіки і життєвого стандарту, а ЗДА будуть завжди допоміжні"

Американський джет впав на в'єтнамське село, згинуло 26 осіб

Сайґон. — Американський військовий джет, що віз вантаж бомб, внаслідку механічної хиби не міг піднятись вище 150 стіп після вистартування з летовища в Дананґу у Південному В'єтнамі, впав на найближче село і загорівся, при чому вибухли одна 1.000-фунтова бомба й багато гарматніх стрілен. Внаслідку згинули 26 мешканців того села і кільканадцять інших було ранених. 22-річний пільот викинув себе з парашутом, однак, з уваги на невелику висоту парашут не відчинився. Проте пільот мав щастя бо повис на м'ягких галузях густого дерева, що врятувало йому життя. — В першій половині цього тижня у Південному В'єтнамі не було великих боїв. Комуністичні партизани підсунулись під великий майдан за кілька миль від Сайґону, де були запарковані тисячі американських вантажних і військових транспортних авт та автобусів і обстріляли його мінометами. Згинули три вояки державної в'єтнамської армії, що належали до сторожі майдану; втрата в машинах була мінімальна. Американські суходільні сили у В'єтнамі збільшились на дальших 2.000 морських піхотинців. Три американські воєнні кораблі остріляли спершу беріг, на який мали висадитись військовики. — Американська розвідка ствердила приявність в гірському районі провінції Бінгтуй 5-ої дивізії реґулярної північно-в'єтнамської армії.

Загубили радій, небезпечний для людського життя

Ню Йок. — Радіові й телевізійні стації та преса перестерігають мільйони американців в цій країні, щоб були обережні і не зближалися до капсульки з 300 міліграмами радію, яка загубилася під час того, як її везли поїздом із Форту Ворт в Тексасі до Ню Йорку. Згубу виявлено в Ню Йорку у вівторок 16-го серпня, коли розпаковували велику скриню, в якій мала бути ця скринька. Перестерігається всіх, хто знайшов би цю капсульку величини наперстка в діяметрі десятицентової монети, щоб не перетримували її і негайно зголосили знахідку поліцію. Хто знайде цю згубу, повинен не брати її до рук, тільки негайно повідомити про неї поліцію. Хто тримав би при собі цю капсульку з радієм впродовж 30-ох мінут, той наразився б на важку недугу пістряка. За цією згубою шукають по цілій країні.

● **Австралія випустила нові поштові марки,** що ілюструють австралійські досліди в Антарктиці. Однак тих марок не продають у поштових конторах всієї Австралії, а тільки в смузі Антарктики. Для філятелістів продаватимуть ті марки щойно після 28 вересня ц. р.

У Міннеаполісі відзначили „Український День"

Міннеаполіс, Міннесота (М. К.) — Понад дві тисячі осіб взяло участь — як подає американська преса в Міннеаполісі — у відзначенні „Українського Дня" в цьому місті в неділю, 14-го серпня ц. р. Головним промовцем на цьому святі був український сенатор з Канади д-р Павло Юзик, який промовляючи по англійськи і по українськи, підкреслив великі досягнення української громади і в ЗДА і в Канаді та й закликав до більшої співпраці американських українців з канадійськими. На святі, що його відкрив голова місцевого Відділу УККА д-р Михайло Козак і що його започаткував молитвою о. монсіньйор д-р Степан Кнапп, взяли участь представники Конґресу і місцевої влади, а саме сенатор Волтер Мондейл, конґресмени Дональд Фрізер і Кларк МекҐреґор, як також голова Міської Ради у Міннеаполісі Ґлен Олсон. Наспіли також письмові привітання від репрезентантів уряду і Конґресу, бо внаслідок летунського страйку не всі вони могли прибути особисто. Вітали українську громаду в Міннеаполісі з її національним днем сенатор Юджін МекКарті, губернатор Міннесоти Карл Ролвеґґ, як також обидва посадники так званого „близнючого міста" — Міннеаполісу і Сент Полу. Закрив свято молитвою о. протоєрей Андрій Кість. Після офіційної частини відбулась мистецька програма, що її виконали гурти нашої молоді, головно члени двох молодечих організацій СУМА і МУН, як також славний хор „Дніпро" під управою Миколи Бриня. Вечірня преса і телевізійні програми подали багаті коментарі про це українське свято і ілюстрували деякі фрагменти „українського дня", підкреслюючи досягнення української громади і її вклад у загальні осяги міста і стейту. Перед „українським днем" у п'ятницю, 12-го серпня відбулась пресова конференція з цієї нагоди з канадійським гостем сенатором Павлом Юзиком. На конференцію прибули представники всіх місцевих газет, як також і репортери і фотографи усіх чотирьох телевізійних стацій. Ранішня й вечірня преса і телевізійні програми у пресових звідомленнях широко коментували ствердження сенатора Юзика на тему міжнародних подій і життя українців в Америці і в Канаді.

Помер о. Василь Ґумовський, кол. душпастир у Джерзі Сіті, Н. Дж.

Джерзі Сіті, Н. Дж. — З Німеччини наспіла вістка, що 9-го серпня 1966 р. помер несподівано у військовій лікарні у Вірцбурґу від удару серця о. Василь Ґумовський. Народився 1901 р. в Угнові, пов. Рава руська, Західня Україна. Як учечник Української Академічної Гімназії у Львові, зголосився на 17 році життя добровольцем до УГА та після підступного обезброєння УГА поляками у квітні 1920 р. попав у польський полон. Після звільнення з нього закінчив у Перемишлі гімназійну освіту і потім у тамошній Духовній Семинарії теологічні студії. Після висвячення 1926 р. душпастирював у Белзці та Криниці, а під час другої світової війни в різних таборах у Німеччині. 1947 року прибув до ЗДА та душпастирював у Гадсон, Н. Й., Джанставн, Па. і Джерзі Сіті, Н. Дж. Від 1960 року був адміністратором української катол. парафії свв. Апп. Петра і Павла в Аліквіппі, Па. Смерть постигла його в Німеччині, де перебував у відвідинах в доньки і зятя, що є військовим лікарем Армії ЗДА. Залишив в смутку дружину Степанію, двох синів, доньку з чоловіком, і тещу, як також сестру в Україні.

Тлінні останки Покійного перевезено літаком з Німеччини до Аліквіппи, де в суботу, 20-го серпня ц. р. відбудеться похорон

Пок. о. Василь Ґумовський брав активну участь у громадському житті, зокрема як секретар Товариства „Угнівщина" та зразковий член ОбВУА — Відділ Ню Йорк.

● **В Австралії, у Сидней** католицький кардинал Томас Джілрой, у своїх парадних ризах був приявний на інтронізації голови Англіканської Церкви в Австрії, архиєпископа М. Л. Лона.

УПРАВА І ПРАЦІВНИКИ СОЮЗІВКИ В ЛІТНЬОМУ СЕЗОНІ 1966 РОКУ

На Союзівці — виховно - відпочинковій оселі Українського Народного Союзу в Кетскильських горах перебувають кожного року, заробляючи на дальші студії, десятки української молоді — дівчат і хлопців, студентів американських середніх та вищих шкіл. На фото: склад цьогорічної молодечої „залоги" Союзівки. По обох боках в чорних одягах — управителі Союзівки: Данило Слободян (зліва) та Володимир Квас (з правого боку). В першому ряді (від ліва) сидять: Оксана Равлюк з Вашинґтону, Н. Дж., Наталка Білаш з Брукляну, Н. Й., Чарин А. Мармаш з Балтімору, Мд., Ірина Терлецька з Вотервліт, Н. Й., Марія Проскуренко із Сиракюз, Н. Й., Ірена Донець із Філядельфії, Па., Надія Пелипишин із Сиракюз, Н. Й., Галя Дупляк із Пассейку, Н. Дж., Марія Заяць з Ню Йорку, Н. Й., Уляна Надрага з Трентону, Н. Дж., Меланія Мілянович з Елизабету, Н. Дж., Аня Мостович з Луїсвіл, Кентакі, Слава Полатайко із Питсбурґу, Па., Орися Сілецька, з Лорейну, Огайо, Людмила Капшученко з Філядельфії, Па., Христя Бараболяк з Шикаґо, Ілл., Орися Пащак з Ірвінґтону, Н. Дж., Люба Голіят з Бронксу, Н. Й., Надія Бринь з Міннеаполісу, Мінн. У другому ряді (від ліва): Слава Рудницька з Ню Йорку, Н. Й., Таня Бедрій з Рочестеру, Н. Й., Іванка Пащен з Шикаґо, Ілл., Арета Лісев з Дюнкірку Н. Й., Христя Піньковська з Елизабету, Н. Дж., Люба Миськів з Нюарку, Н. Дж., Мирон Магомет з Елизабету, Н. Дж., Микола Пришляк з Джерзі Сіті, Н. Дж., Роман Літепло з Ню Йорку, Н. Й., Андрій Грабович з Ню Гейвену, Конн., Рональд Літепло з Ню Йорку, Н. Й., Володимир Панін з Джерзі Сіті, Н. Дж., Меланія Добуш з Аліквіппи, Па., Уляна Стельмах з Балтімору, Мд., Євгенія Пращик з Істону, Па., Христина Бохемська з Дітройту, Миш., Христина Принада з Картерету, Н. Дж. В третьому ряді стоять (зліва): Роман Пелех з Ню Йорку, Н. Й., Євген Іваницький з Ембридж, Па., Ігор Вацик з Ню Йорку, Н. Й., Володимир Льойко з Ню Йорку, Н. Й., Микола Бутович з Пассейку, Н. Дж., Юрій Кобрин з Ню Йорку, Н. Й., Володимир Харіщак з Нюарку, Н. Дж., Ерик Толмен-Роте з Лонґ-Айленду, Н. Й., Богдан Мізак з Філядельфії, Орест Волинець з Клівленду, Ог., Олесь Благітка з Джерзі Сіті, Н. Дж., Валерій Романів з Джерзі Сіті, Н. Дж., Ігор Самокіш з Трентону, Н. Дж., Осип Темочко з Ню Йорку, Н. Й., та Анна Мадич з Дітройту, Миш.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерсі Сіті і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Крок до замирення в Азії

Підписання договору між урядами Індонезії й Маляйзії закінчує трирічну ворожнечу між цими двома державами південно - східньої частини великого Азійського континенту. Значення цього договору більше, ніж замирення між двома ворожими державами. Індонезійсько - маляйзійський договір — це зразок і приклад для всіх народів Азії, а то й інших частин землі, що найскладніші проблеми міждержавного життя не мусять бути причинами воєн, навпаки — їх можна і треба розв'язувати переговорами. Маляйзія дістала свою незалежність від Британії майже три роки тому. Молода держава, що являє собою федерацію окремих країн, зустріла зразу неприязну реакцію збоку сусідньої Індонезії. Її амбітний президент Сукарно, який забажав бути рятівником не тільки власного індонезійського народу, але й всіх народів Південно - Східньої Азії, почав диктувати Маляйзії. Хоч формально він і не проголошував війни, обидві країни протягом останніх трьох років перебували на воєнній стопі.

Нині ситуація змінилась. Вона змінилась не завдяки перемозі одної чи другої збройної сили, але завдяки перемозі розсудливости і холодного розуму. Війна, що її започаткував був Сукарно популярним кличем „здушити Маляйзію", дошкульно відбилась на економіці не тільки тієї країни, а й агресивної Індонезії, де прийшла найбільша в її історії інфляція. Сотням тисяч людей забракло продуктів першої потреби, не зважаючи на те, що Індонезія належить до найбагатших на природні скарби країн Азії. Замість знищити немилу собі Маляйзію, Індонезія знищила економічно саму себе, припинивши також економічний ріст Маляйзії.

Воєнна атмосфера, що панувала на цьому південносхідньому виступі Азії, мала одностороннє джерело. Маляйзія не тільки не загрожувала Індонезії, навпаки, вона бажала з нею якнайтіснішої економічної співпраці. Це Індонезія у своїй агресивній політиці намагалась поглинути Маляйзію. Це Індонезія, не знайшовши підтримки в організації Об'єднаних Націй, воліла вийти з цієї міжнародної установи, яка заступає мир у світі, та ще й повести акцію проти неї. І треба було аж внутрішнього перетасування в самій Індонезії, треба було мобілізації громадської думки, яка виявила здоровий глузд і відповідальність, щоб привести до зміни уряду в країні і до зміни її політики. І щойно тоді ця одностороння загроза війни перестала існувати, і між двома країнами, які три роки перебували в стані війни, дійшло до порозуміння. Обидві країни користають із цього замирення — і та, яка атакувала, і та, яка була жертвою атаки. Обидві вони потребують відбудувати свою економіку, і тепер, після замирення, можуть в цьому рахувати на допомогу великих держав світу.

Справа замирення Індонезії з Маляйзією насуває порівняння. Також і Південний В'єтнам — це жертва агресивної політики амбітного Го Чі Міна, який хоче накинути комуністичний режим тій частині поділеного В'єтнаму. Південний В'єтнам зовсім не бажає займати Північного В'єтнаму і не бажає його окупувати, він прагне тільки повного спокою і вимагає, щоб Північний В'єтнам припинив агресивну політику у відношенні до нього. Через цю агресивну політику терпить і Південний, і Північний В'єтнам. Мирне полагодження війни вповні в руках північно - в'єтнамського режиму. ЗДА вже не раз заявляли, що вони кожної хвилини готові засісти за стіл для переговорів. Потрібно тільки, щоб здоровий глузд, що привів індонезійський режим до переговорів, переміг також у Північному В'єтнамі, а тоді матимемо і на тому терені мир, про який мріє в'єтнамський народ, мріють усі народи землі.

Замирення у південно - східній Азії в інтересі ЗДА, а разом з тим і інших економічно розвинених країн. Вже тепер Британія й Японія запропонували велику допомогу для Маляйзії й Індонезії. Також ЗДА заінтересовані в допомозі для тих держав, щоб дати змогу їм піднести з упадку народне господарство. Те саме буде відноситись до В'єтнаму, якщо дійде там до замирення. Президент Джансон у своїй останній заяві про мирне полагодження війни у В'єтнмі говорив ясно, що замирення у В'єтнамі буде йти в парі з великою фінансовою допомогою для цієї країни, для відбудови її знищеної війною економіки.

КИТАЙСЬКИЙ ПАПЕРОВИЙ ТИГР

Комунокитайська пропаґанда безперервно називає Америку „паперовим тигром", однак найкращі знавці збройних сил та господарського потенціялу комуністичного Китаю одностайно стверджують, що термін „паперовий тигр" якнайкраще підходить саме до його винахідників — китайських комуністів. Очевидно, фахівці не беруть під увагу цифри 700 мільйонів населення китайського суходолу, бо коли вже в античних часах кількість не грала ролі у воєнних зударах, то тим паче вона не грає її в XX сторіччі: програ Росії з Японією в 1905 році та здобуття величезної частини Китаю і всього азійського Півдня японцями в останній світовій війні стали найкращими доказами, що рішає не кількість, а якість — вишкіл вояка, роди зброї, організація, постачання, господарський потенціял воюючої країни.

Найкращими знавцями комуністичного Китаю є, безумовно, китайські націоналісти з осідком на Тайвані (Формозі). Сіть їхньої військової, політичної та господарської розвідки охоплює всі головні осередки китайського суходолу. Зокрема, вільнокитайська й американська військові розвідки з найбільшим зацікавленням стежать за всіма змінами й рухами в надокеанській смузі Східнього Китаю, а від часу війни у В'єтнамі — в південних провінціях Китаю. Індійська розвідка стежить за рухами китайських військ, розбудовою стратегічних шляхів і т. п. діями головно в Тибеті, при чому природним авторитетним джерелом інформацій є тибетці, що ненавидять китайських комуністів. З моментом, коли в комуністичному Китаї переведено перший пітучний вибух атомової енергії — затривожились також японські, новозеляндські й австралійські політичні та військові кола. У сумі відомостей, що їх всі ті країни збирають, складається досить докладний і вірний образ червоного китайського „паперового тигра".

Хоч китайські комуністи раз-у-раз погрожують Америці і заповідають „нещадну боротьбу проти американських імперіялістів", насправді вони борються „до останнього в'єтнамського" — а не власного вояка. Комунокитайські збройні сили не зросли чисельно від часу, коли почалась в'єтнамська війна: суходільна армія, летунство і морська фльота комуністичного Китаю нараховують тепер разом несповна три мільйони душ під зброєю, себто більшменш те саме, що було влітї 1964 року, отже перед бомбардуванням Північного В'єтнаму американськими літаками. Щоправда, покращало озброєння, але також в обмежених границях. Для перевозу атомових бомб комуністичний Китай має тепер буквально 10 літаків — і всі вони є старими совєтськими бомбардувальниками типу Б-29. Ані до цих літаків, ані до літаків совєтського типу МІҐ китайські комуністи не дістають з СССР запасових частин, і тому частина тих машин унерухомлена, частина користується власними фабрикатами — поганої якости.

Комунокитайська суходільна армія нараховує 2,540.000 вояків, об'єднаних у 36 „піхотних арміях", насправді скріплених дивізіях і 87 дивізіях нормального стану. Вони включають 3 кавалерійські, 6 панцерних, 21 гарматну, 2 ракетні, 9 протилетунських і 17 прикордонних дивізій. Ракетна комунокитайська зброя щойно в стані народження — це ракети тільки на близьку і середню віддаль з нормальними стрільнами, отже відіграти поважної ролі у новітній війні вони не можуть.

Комунокитайська морська фльота нараховує 1.200 малих одиниць, в тому числі 32 підводні човни. Половина з них нечинна з браку запасових частин. Обслугу морської фльоти становлять 211.000 осіб, в тому числі 120.000 морської піхоти та 25.000 персоналу надбережної артилерії. Стрижнем комунокитайської морської фльоти є стежні й швидкі панцерні човни, озброєні гарматами. З-посеред 3.000 літаків, що становлять комунокитайське летунство, кругло половина нечинна внаслідок браку запасових частин. Комуністичний Китай мав ще за Корейської війни 1.360 літаків типу МІҐ-15 і МІҐ-17 та 62 модерніших МІҐ-19 і МІҐ-21. Китайська морська фльота розпоряджає додатково 300 літаками МІҐ-15 і МІҐ-17. Єдиними комунокитайськими бомбовиками були і є коло 300 совєтських машин типу Ільюшін Н-28.

Китайський вояк загалом дуже добрий. Виявилося це, зокрема, в Корейській війні. Чи висока вояцька мораль комунокитайського війська збережеться у великій війні, якщо висадяться на суходолі вільнокитайські війська з Тайвані? Як тепер виглядає справа — комуністичний Китай стоїть настільки нижче від Америки всіма своїми родами зброї, особливо летунством, атомовою і ракетною зброєю та морською фльотою з її летунством і далекосяжною гарматною силою, що у випадку війни йому загрожує впродовж кількох днів знищення його військово - продукційного потенціялу, атомових становищ, летовищ і портів. Це — твердять військові коментатори — була б не „забава з дипломатичними жестами", як її Америка виявляє у відношенні до Північного В'єтнаму з уваги на внутрішньо-американських та закордонних критиків і з ціллю довести до переговорів за мировим столом , — а справжня війна з ціллю — знищити ворога.

Володарі у Пейпінґу знають це. І тому вони обмежуються галасом. Минулотижнева деклярація Центрального Комітету компартії Китаю із славослов'ям на адресу Мао Тсе-тунґа і з піднесенням до гідности заступника Мао Тсе-тунґа войовничого міністра військових справ Ліна Піяо покищо не змінює загального образу. Але гра з вогнем, як її ведуть теперішні пейпінґські вожді, дуже небезпечна. Воєнна психоза, що її штучно створює безперервна пропаґанда, може зрости до такої міри, що важко буде над нею панувати. Коли ж у такій напруженій атмосфері Пейпінґ спровокує війну, то знову здійсниться супроти нього стара правда: кого Господь хоче покарати, тому відбирає розум.

Лев Шанковський

І МЕЖИ ЖИДАМИ БУВАЮТЬ СУПЕРЕЧКИ

(Про одну літературну контроверсію)

Цього року появився в Парижі роман французького письменника жидівського роду (до речі, вільнянина), Жака Франсуа Штайнера, п.н. **Treblinka, la revolte d'un camp d'extermination** (Треблінка, револьта табору смерти), що негайно став літературною сенсацією. Передмову до цього роману написала провідна французька екзистенціялістка, Сімона де Бовуар, авторка „Другої статі", „Мандаринів" та інших творів, написаних у дусі екзистенціялістичної філософії. Роман публічно похвалив президент де Голль, і він став „бестселлером" за тиждень після своєї появи.

До голосу, одначе, прийшла критика, яка закинула Штайнерові, що подання ним теми й змісту твору, зокрема його аналіза поведінки жидів у таборах і її мотивація, рівнозначні з відкритою проповіддю антисемітизму. Як завжди в таких випадках діється, за короткий час пролито з приводу роману Штайнера чимало друкарської фарби і є всі дані сподіватися, що її буде пролито ще більше, бо ця контроверсія перекочовує на наш бік синього океану. Вона починає теж зворушувати уми в нашій країні, отже, справді, заповідається на всесвітню сенсацію, в якій зламано буде не один спис.

Роман Штайнера написано в дусі екзистенціялістичної філософії. Для тих, що не знають, у чому полягає ця школа модерної філософії, подаємо, що її головною проблемою є проблема існування - екзистенції людини, при чому в самому розумі неможливо шукати пояснення для цього існування. Існування людини приводить до страждань, віч-на-віч життьових проблем, і завдання філософії знайти відповідний підхід до цих страждань. На тлі цього підходу розвинулися три головні напрямки сучасної екзистенціялістичної філософії. Сорен Кіркеґаард розвинув течію християнського екзистенціялізму, яка вважає, що людські страждання полегшуються вірою в Бога; Мартин Гайдеґґер і Жан Поль Сартр заперечують існування Бога і підкреслюють абсолютну волю людини у виборі засобів, що полегшували б страждання, і, врешті, течія, репрезентована Жаком Марітеном, що базується на філософії Томи з Аквіну. На мою думку, Штайнер доволі блискучо інтерпретував моральні страждання в'язня гітлерівської „фабрики смерти" в дусі сартризму. Можливо, що незрозуміння цієї сартристської інтерпретації призвело до атак на автора, які неможливо на цьому місці передати всі. Для цього вибираємо статтю відомого жидівського історика, Леона Полякова, п.н. „Фабрика смерти", що була надрукована в травневому "Preuves", органі Конґресу свободи культури.

Вказуючи на низку фальшивих інтерпретацій у романі Штайнера, Поляков особливо гостро заатакував основне твердження Штайнера, що червоною ниткою пробігає через цілий роман, а саме, що жиди самі створили гітлерівцям машинерію для нищення своїх земляків. Жидівські „смертні команди" в таборі приймали жидів з транспортів, роздягали їх, фахово вишукували в них гроші, золото, біжутерію, гнали до газових камер, витягали з них трупи й виламлювали їм золоті зуби, закопували, а потім спалювали трупи.

У таких умовах гітлерівським есесам не залишалося вже нічого робити, і вони тільки наглядали над роботою жидівських „смертних команд". Штайнер розповідає в своєму романі, що з одним транспортом прибув синок жида, який працював у „смертній команді". Синок кинувся вітати батька, але той послав його негайно до газової камери. Коли про цей випадок почув комендант табору, нібито колишній пастор, він прорік: „Це — жертва Авраама". До речі, картина Авраамової жертви повторюється ще в іншому місці (ст. 55): Генис, шеф жидівської поліції у Вільні отримує догану від своїх гітлерівських командирів. Штайнер пише: „У цей момент Генис, як Авраам перед Господом, готов був принести в жертву сина, щоб доказати вірність своїм панам".

Поляков атакує Штайнера за те, що він бонзку пасивність жидів уважає специфічно жидівською; вона, за його словами, виникала з релігійних і містично - національних традицій, що мали джерело в Мойсеєвому законі. Поляков уважає, що кожна національна група, будучи за божевільними критеріями приреченою на смерть разом з малими дітьми, а при тому будучи сама неозброєна, вела б себе ідентично, як вели себе жиди. Все ж таки, навіть у таких умовах, жиди здобулись на героїчний спротив, наприклад, у варшавському ґетто чи в Треблінці. Поляков уважає, що в питаннях поведінки жидів Штайнер виявляє ультранаціоналістичні погляди, які пропаґуються в Ізраїлі. Там навіть шкільні діти питаються: „Чому шість мільйонів жидів дали себе зарізати, як барани? Де була тоді наша армія?". Без цього додатку „армія" це питання повторюють жидівські ультранаціоналісти в усьому світі.

„Ясно, — пише Поляков, — що дивна двозначність книжки Штайнера полягає в тому, що вона створює враження, нібито самі жиди були спільниками своїх катів. Дивно, що подібні твердження висуває теж книжка, яка появилася в ЗДА." У цьому місці, Поляков атакує книжку проф. Ганни Арендт, що появилася в 1963 році п.н. Eichmann in Jerusalem. A Report on the Banality of Evil.

Авторка цієї праці жидінка німецького походження, професор університету, відома з численних праць з ділянки історіософії. Книжку Арендт Поляков уважає теж скандальною з огляду на обвинувачення жидівських організацій у коляборації з нацистами для винищування жидів. „Без цих організацій, — твердить д-р Арендт, — було б може більше хаосу й злиднів, але не було б мільйонів жертв".

Заперечуючи вину жидівських організацій, Поляков висловлює здивування, що „ультранаціоналіст Штайнер і репрезентантка філософії тотальної асиміляції — проф. Арендт подають одне одному руки, щоб відповідальність за гітлерівський ґеноцид покласти хоч частинно на жертви цього ґеноциду". „Чи немає в цьому дивному явищі, — питається Поляков, — якоїсь глибшої причини, наприклад, потреби відвернути увагу, а то й дати цілком нове насвітлення жорстокої правди про жидівську катастрофу?"

Стільки п. Поляков.

(Закінчення на стор. 3-ій)

ГОЛОС ЧИТАЧА

ПРО УККА І УКРАЇНЦІВ

У „Свободі" закликалось читачів, щоб до наступного конґресу УККА всі, хто має якісь зауваження, надсилали їх до редакції.

Думаю, що мої зауваження підуть на чорну листу, але все ж таки хтось може і прочитає їх хоч в темному куточку.

Насамперед: до самої установи УККА, як такої, не маю ніякого закиду, бо що може зробити з мізерними засобами організація, яка стоїть на вершку українського життя? УККА практично робить далеко більше, ніж дозволяють його матеріяльні спроможності, але собака зарита деінде.

Мені здається, що від початку свого існування наш народ себе перецінює. На кожному кроці ми підкреслюємо, що наша земля найкраща і найродючіша в світі. Німці своїм камінням не надто похваляються, але й на камінні у них родить не гірше, ніж у нас.

Один учасник Зимового походу, який все своє життя віддав українському народові, позичив був одному добродієві, що проживає тепер у Гартфорді, 1,800 бельгійських франків. Минуло десять років і той добродій „забув", що він (та й не тільки він) винен ветеранові цілу місячну платню. Той наш ветеран уже два роки лежить у шпиталі, не володіючи ногами, але ніхто його й листом не звеселить. „Оце — лише один вияв нашого національного „я".

Згаданий учасник Зимового походу розповідав: „Перейшовши польський кордон із волинських лісів, ми зліквідували совєтські застави і рушили вперед. Ми йшли по снігу голі, босі й голодні, бо люди закривали перед нами двері".

Отже, чому Зимовий похід у листопаді 1921 року не вдався?

Ми дуже хвалимося своєю добродушністю. Так, вона є, тільки не для нас, а для ворога. Ось інший приклад. Року 1943-го я і мій покійний брат діяли в УПА. Звичайно, наші дії відбувалися на Волині і тому ми при нагоді забігали додому. Моя бідна мама взяла собі на утримання двох совєтських полонених, хоч сама не мала що їсти. Ще й самогоном їх напувала. А ті воріженьки просто мені заявили: „Алєкс, нам только б аружіє і ми вас піхньом!" От для кого наша добродушність: за хліб — куля.

Коли ми збирали хлопців до УПА, то повторювалось те саме, що було у 1918-20 роках: такі ніби добровольці, перебувши з нами кілька днів, порозходились по домах та ще й зброю позабирали.

Чи можемо ми величатися тим, що нараховуємо сорок мільйонів, а повстанців виставили яких вісімдесят тисяч? Навіть при найгірших обставинах повинно було бути їх 800.000 Чи не переросли ми себе? Скажете, що проти нас був світ і так з того нічого не вийшло б. Але ж знаємо, що тих, які мали б битися в УПА, большевики змобілізували до червоної армії. Що з ними сталось? Чи не краще було їм віддати кров за Україну, за ідею, щоб бодай історія їх згадала. А так що?

Хвалимось, що нас поза Україною 4 мільйони. Чим це можна довести? В Америці нас 2 мільйони, а платників національного датку тільки вісім тисяч. Про решту можна сказати словами Шевченка: „гнила колода".

І коли наш збірщик іде по якусь збірку, то його не тільки випрошують з хати, а ще й виливають помиї на голови тим, що ведуть нашу політику чи організацію, бо, мовляв, вони „з наших грошей наживаються". Чи й справді з тих десяти долярів, що даємо річно на УККА, можна нажитись? Чи маємо ми, двомільйонова маса, хоч десять людей, які живуть із нас? А погляньмо на незчисленні американські організації, де кожну голову не то централі, а й філії оплачується. У нас же голову не то не оплачується, а ще й своє він витрачає. Ось як ми виросли!

Хочеться побажати, щоб нарешті перестали ми себе обманювали, і не згадували даремно українського імени. Годімося з тим, що є, і не робімо з мухи слона.

Можна ще було б для проби організувати однодолярових платників, щоб таким способом себе полічити. Коли вже так тяжко дати половину одноденного заробітку, то може хоч півгодинний дамо.

Бажаю нашій Централі стояти на своєму пості міцно і успішно вести ту працю, на яку дозволяють можливості.

Ол. Самчук
Бриджпорт, Конн.

ЛУКА ЛУЦІВ

ІВАН ФРАНКО — БОРЕЦЬ ЗА НАЦІОНАЛЬНУ І СОЦІЯЛЬНУ СПРАВЕДЛИВІСТЬ

(56)

Драгоманов надіслав із Женеви малу фінансову підмогу, і так 1878-го року появилося перше число „Громадського Друга", який, як висловився Франко, мав „доволі острий, свіжий і ярко соціялістичний зміст". В першому числі нового журналу Франко вмістив свій програмовий вірш „Товаришам з тюрми". Поліція сконфіскувала перше число, це саме сталося з другим, а третє вийшло вже ніби як нове видання під назвою „Дзвін". Але й цей збірник був сконфіскований. Павлик виїхав до Женеви, і четверте число журналу, під назвою „Молот" готував до друку сам Франко.

Тепер часто обурюються в нас, що громадянство не підтримало тих видань Павлика і Франка. Але сам Франко інакше дивився на справу видавництва під редакцією 22-річного студента. Мавши вже 45 років, він у своїй розвідці „З останніх десятиліть XIX в.", надрукованій у „Літ. Наук. Вістнику", XV, ст. 16, писав про ці свої молодечі дії таке:

Редактори „з легкомисністю молодиків і з запалом людей, що не мають нічого більше до страчення, кидають гарячий визов у очі суспільности. Майже кожний вірш у „Громадському Друзі", майже кожна повість, кожна стаття аж до бібліографічних нотаток на окладках, усе було провокацією старої галицької рутини й інерції. Всюди в різній формі висловлювано думки досі у нас нечувані, єретичні, беззаконні. Поліція старалась охоронити руську суспільність перед сим запалом на її душевний спокій, конфіскувала кожну книжку журнала за більшу часть поміщених у ній статтей, суд затверджував конфіскату, а вкінці виточив суб'єктивний процес видавцеві і за одну повістку („Ребенщукова Тетяна" М. Павлика), яку би можна видрукувати спокійно, без вичеркування хоч би одного слова, засудив його на 6 місяців тюрми".

Після засуду Павлик, як уже згадувалось, виїхав до Женеви, і Франко видавав сам „Дрібну Бібліотеку", а крім того співпрацював у „Правді" та друкував статті й оповідання в польських часописах: соціялістичній „Праца" і „Тидзєнь Літерацкі" та у „Слов'янськім Альманаху" у Відні.

Гадаємо, що найкраще схарактеризував свої суспільно-політичні ідеї сам Франко в оповіданні „Моя стріча з Олексою", надрукованім в 1878-ім році у „Дзвоні".

Автор починає цей твір так:

„Я чоловік проклятий, ненависний, прогнаний з-поміж „чесних", — одним словом проскрибований. Проскрибований, це сама відповідна назва. Це не значить, що, приміром, моя совість стає супроти мене, або щось подібного, — ні, це значить тільки те, що люди „чесні" (коли хочете, можете звати їх „багатими", „сильними", „практичними", — це на одно вийде) випхнули мене з „чесного" і „порядного" товариства, — попросту з-поміж себе. І зовсім справедливо! Моє ім'я враз із кількома іменами подібних до мене „во врем'я оно" оббігало увесь край, було пострахом усіх „мирних і вірноконституційних горожан", з моїм іменем усі вони в'язали поняття перевороту, революції, різні". (П, 269).

Всі автори життєпису Франка підкреслюють, як глибоко поет переживав те, що люди „чесні" від нього втікали, що його викидали з українських товариств і бойкотували. Сам Франко пише про це у згаданім оповіданні не так трагічно:

„Життя проскрибованого, чужого серед людей, ненависного, від котрого відвертаються всі, що ще недавно запевнювали йому свою приязнь — таке життя всякому швидко надоїсть.

Правда, побачиш одного такого, що відвертається „стрітившися з тобою, — сплюнеш та проворкочеш: „Мізерак! Нехай собі к чорту;" — побачиш другого, третього, — те саме!" (ст. 271).

Далі Франко каже, що перед ним були два шляхи: або „посипати голову попелом, плакати, жалувати страченого часу... і стати „чесним і порядним" та „просити прощення за несповнену провину"; або раз назавсігди плюнути на цілу „штуку", взяти на себе „хрест свій", — це значить, стати добровільно, доразу в ряди проскрибованих та витручених і, не оглядаючись, іти шукати для себе такого самого товариства. Розуміється, я так і зробив, — і вірте мені, не то, щоб я стратив щонебудь на тім, — а противно, те я знекав, що тепер можу веселим, критичним оком поглянути на все минувше, що „чесним і порядним людям" зовсім не так легко приходиться". (ст. 272).

Зустрінувшися після процесу зі своїм кревняком в рідному селі — Олексою Сторожем (автор в підзаголовку написав, що це „оповідання Мирона Сторожа), — Мирон почув від нього такий запит:

— Та що, Мироне, — ану скажи по правді; чи може ви там хочете Бога скасувати, уряд, усьо?

І після того Олекса Миронові оповів, що в місті він зустрінув урядника, який говорив йому, що нема Бога. Мирон відповів на це запитом-твердженням:

— Ну, видиш, то він ще говорив проти Бога, а його не судили, а від мене ти щось такого не чув ніколи, а мене судили. Значить, то за щось іншого.

— Та воно якось так виходить, — відповів Олекса.

— Отжеж я тобі розповім, за що нас судили. Нам сказали, що ми, нас було кілька люда, зробили межи собою таємну кумпанію, щоби ширити між людьми соціялізм.

— Ага, ага, — перебив мене Олекса, — щось то й тут наш ксьондз говорили про той соціялізм. Скажи но ти мені, що то таке?

МАНІФЕСТАЦІЯ ТИЖНЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ НА УКРАЇНСЬКОМУ СЕЛІ

Заходами Від. УККА, Лігайвалійської Округи, відбулася удала маніфестація Тижня Поневолених Націй. О год. 12-ій вполудне капелян Оселі о. Тома Бариляк відправив Службу Божу в наміренню поневоленого українського народу. По Службі Божій відправлено панахиду за упавших дивізійників під Бродами, та всіх тих, що від нас відійшли у вічність. До Панахиди станули 4 священики: о. Бариляк, о. Б. Левицький, о. Грабець і о. Червінський. Під час Богослужби й Панахиди о. Бариляк і о. Левицький, виголосили до понад дві сотні вірних глибоко религійно-патріотичного змісту проповіді. Службу Божу і Панахиду відспівали Дивізійники під орудою О. Клисяка.

О год. 3-ій прибув на Оселю з своїм журналістом конгресмен Фред Руні, якого привітали голова УККА, — Іван Зазворський і заст. голови інж. О. Клисяк. Гостей принято українським обідом, під час якого конгресмен Руні інтересувався політичними проблемами українського поневоленого народу. Учасниками 30-мін. розмови були: І. Зазворський, О. Клисяк, д-р П. Рибак і д-р Чаповський.

О год. 3:30 в тіні дерев розпочато імпрезу американським і українським гимнами, що їх відспівав чоловічий хор ЛігайВелі під орудою проф. Вол. Двораківського.Другий заступник д-р П. Рибак відкрив маніфестацію, вітаючи на трибуні запрошених гостей, та учасників маніфестації. Він до вступного слова попросив о. монс. Тиханського, який англійською і українською мовами виголосив гарну промову религійно-політичного змісту, з проведенням Господньої молитви. Глибокого змісту промову виголосив мадярський священик, що і є президентом Християнських Братств в ЗДА, д-р. Й. Ормай.

Головну доповідь українською мовою, зміст якої по англійськи переданий конгресменові Руні, та амер. гостям, виголосив відомий демократ, перший заступник голови Від. УККА Лігайвалійської Округи, інж. О. Клисяк. Промовець стверджував, що Тиждень Поневолених Народів є переконливим доказом, що великі ідеали американської спільноти та справедливий Закон Вашингтона, не є мертвими музейними вартостями, але живучою силою американської політики. Ми є наочними свідками цього незаперечного явища, що Америка чинно помагає мільйонам поневолених народів у визвольній боротьбі за їхню свободу й суверенність.

Доповідач обґрунтовано стверджував, що політики, які в 1918-тому і наступних роках, несправедливо розпарцелювали Середню й Східню Европу, є сьогодні наявними свідками, як мільйони людей, наражуючи себе на смерть, утікають з царства червоного сатани у вільний світ, де панує свобода і воля. Він виявив плян, щоб поневолені Москвою народи об'єднались та в дипломатичному договоренні створили Середньо-Східній Европейський Бльок, рівноправних національних Республік, у своїх етнографічних межах, без ніяких еґоїстично-імперіялістичних претенсій до чужої етнічної території. Промову прийнято довгими оплесками присутніх коло 600 осіб.

Опісля довшу доповідь виголосив по англійськи конгресмен Фред Руні: Він сказав, що Америка зберігає людську свободу, вона нею дорожить, за неї боролася у великих війнах Европи і Азії, боролась в Кореї, Домініці і на Кубі, щоб увільнити волелюбні народи від диктаторського гніту. Він оскаржив комуно-московський й комуно-пекінський імперіялістичні режими, які за допомогою фальшивої пропаґанди й брехні, намагаються угробити вільний світ. Війну у В'єтнамі розпочали комуно-атеїстичні диктатори і вони за неї будуть відповідати. Демократична Америка і її Уряд, допомагають і будуть допомагати поневоленим народам об'єднано вести боротьбу за визволення країн їхнього походження. Конґресмен Руні, кінчаючи свою промову, на адресу поневоленої України, під рясні оплески понад 600 маніфестантів, вручив урочисто заступникові голови УККА, інж. Осипові Клисякові в доказ символічної приязни до України, Американський Зоряний Прапор, який з часом повіватиме в Києві, а синьожовтий України у Вашинґтоні. Після цього промовляв адвокат Петро Рибак про значення Тижня Поневолених Націй.

П. Рибак, як тостмайстер, представив зібраним всіх репрезентантів, що зайняли місця на трибуні. Він повідомив присутніх, що мейори міст. Аллентавну, Бетлегему, Істону, Норттептону, Памертону і Лігайтону проклямували „Тиждень Поневолених Народів". Після цього промовляла приятелька українців Ж. Рейбман, стейтова конґресменка, закликаючи українців та всі поневолені Москвою нації до витривалої боротьби за суверенність тих національних держав, що їх брутально комуно-московська імперія окупувала. Тут рясними оплесками привітали промову п-ні Рейбман.

В мистецькій частині виступили: мадярська юначка Елізабет Філія, що майстерно на акордеоні виконала кілька мадярських народніх мелодій. Юнак Оселі Ольжича Юрій Стецина відіграв на фортепіяні „Думку" Пресовського. Юначка Люба Когут виконала на піяніно "Етюд" першої Симфонії Моцарта. Видатна артистка п. Ольга Цеґельська з експресією рецитувала „Пролог" до „Мойсея" І. Франка. Виступив чоловічий хор в складі 30 осіб з піяністом М. Д. Блащаком під дириґентурою проф. В. Двораківського і виконав ряд пісень. Хор був окрасою маніфестації. Зібрані оплескували всіх учасників мистецької частини, а зосібна хористів та його дириґента.

Імпрезу закінчено молитвою англійською і словацькою мовами, що її довершив о. д-р. Ормай. Керували програмою адвокат П. Рибак та інж. О. Клисяк, які па англійськи й українськи дякували присутнім за так численну участь. На особливу подяку заслуговує гол. УККА, п. Зазворський, який віддано організував з п. Клисяком маніфестаційну імпрезу.

По закінчені імпрезі запрошено всіх, що були на трибуні, до центрального будинку Оселі, де відбувся дружній бенкет, започаткований молитвою, що її провів прав. священик о. митрат, К. Данилевський. Під час бенкету, лютеранський пастор д-р. Ормай, говорив про религійну-християнську єдність та справжнє братолюбія. Д-р Ценко говорив про потребу об'днання християнства, як необхідного чинника в боротьбі проти атеїстичного комунізму. Пан Клисяк закликав до зближення християн на основі християнської ідеології. Промовляли ще о. протоєрей А. Двораківський і о. совіт. Грабець. Під час відспівання стрілецьких пісень о. митр. Данилевський обдарував всіх присутніх українців братолюбним привітом, роздаючи збірку своїх власних поезій, що появилась під заголовком „Несподівана пісня". Бенкет закінчено молитвою, що її провів о. декан Ю. Дубицький.

Йосиф Кайтанович

Заклик Ділового й Почесного Комітетів до українського громадянства Лігайтонської і Шамокінської Округ

Дорогі Українці й Українки!

Боже милосердя, чуваючи над недолею нашої страдальної Церкви так Католицької як і Православної, що їх московсько-атеїстична тиранія на рідних землях України безпощадно нищила і нищить, ця ж страдальна Українська Церква взиває нас всіх до практичної Христової єдности та справжньої братньої любови во Христі.

Чудесне Боже Провидіння посилає нам в найтяжчі часи, що його переживає наш народ на залишеній нами Батьківщині, Українського Мойсея, Національного Велетня духом в особі Їх Блаженства, Верховного Архипастиря Кардинала Йосифа Сліпого.

Як нам відомо, на інтервенцію Апостольської Столиці, в початках лютня, 1963 р., по тяжкій 18-літній мученичій пробі, Боже Провидіння звільнило нашого многострадальника з тяжких кайдан Москви і в нагороду за незломну віру в Бога Живого, обдарило його вінцем великої слави для всіх християн світу, а зокрема найбільшої слави, для нашої страдальної Церкви в Україні і її вірних розсіяних по всіх континентах земного ґльобу.

За вірність Христовій Церкві, Апостольська Столиця піднесла нашого улюбленого Митрополита Кир Йосифа Сліпого до найвищих чеснот і титулу Церковної Ієрархії. Він перший в нашій історії найменований Верховним Архиєрархом, що є рівним з Патріярхом. Він є і нашим зряду 4-им Кардиналом. Ми бачимо, що Кардинал Йосиф Сліпий, по пережитих 18-літніх тортурах не відпочиває. Він у своїй насназі не обмежує своєї праці, що є зв'язана з гідністю Кардинала, але як добрий наш пастир, щоб піднести животворчого духа українського народу в діяспорі сущих, будує для нас в столиці Христової Церкви в місті Римі, Український Католицький Університет. Наш Кардинал будує вічне Світло найвищої науки Божих і людських Правд тут на землі, що їх там в Україні комуно-атеїстична тиранія по наказу Москви урядово заборонила.

Ми мусимо бути свідомі того, що Українське Університет в Римі буде виховувати українську молодь з високими аспіраціями державницького знання, що є необхідним чинником для нас в боротьбі за визволення України — отже цю ідею ми вітаємо і допоможім матеріяльно й морально її здійснити.

Ми організуємо велику бенкетову імпрезу, в честь нашого Кардинала Йосифа Сліпого, з якої ввесь дохід призначений на будову Українського Університету в Римі.

У зв'язку з цим зорганізовано „Громадський Діловo-допомоговий Комітет", та „Почесний Комітет", що його очолюють наші священики обидвох віровизнань та звертається до всього українського громадянства цих околиць взяти якнайчисленнішу участь в цьому „історичному бенкеті", що відбудеться в неділю 21-го серпня. 1966 року о год. 3-ій по полудні на Українській Оселі в Лігайтоні, Па. — „Українісн Гомстед". Головним доповідачем буде д-р Роман Осінчук.

Білети на бенкет:

10 дол. від осби, 25 дол. за три особи від родини, 25 дол. і 50 долярові квитки для меценатів.

Ми на цю гостину з рраньою любовю кличемо українську людину, українське добре і щире серце, що вірить так як наш кардинал, у відновлення нашої Церкви й Української Держави.

Громадський Діловo-допомоговий Комітет для будови Українського Університету в Римі

„Кобзар" виступить із ювілейним концертом у Ню Йорку

Мішаний хор „Кобзар" з Філядельфії, відомий як один з передових українських хорів Америки, відзначає в цьому році своє п'ятнадцятиріччя. З цієї нагоди вже відбувся ювілейний концерт хору у Філядельфії мин. травня, а в суботу, 24-го вересня хор „Кобзар" виступить з концертом у Ню Йорку, в залі Фешен Інституту при 24 вул. Більшість творів у програмі концерту, присвяченій цим разом виключно українській музиці, виконається в Ню Йорку вперше.

Мистецьким керівником і дириґентом хору „Кобзар", є, як відомо, один з передових сучасних українських композиторів і оперових та симфонічних дириґентів, д-р Антін Рудницький, під довголітнім проводом якого „Кобзар" виборов собі заслужену славу. Постійною піяністкою хору є від низки літ Роксоляна Гарасимович, яка в чималій мірі причинилася до великих успіхів „Кобзаря".

Особливою атракцією ювілейного концерту хору „Кобзар" у Ню Йорку буде виступ у ньому, як соліста, піяніста - віртуоза Романа Рудницького, безпосередньо після його повороту з Европи та його концертів в Україні, Києві, Львові і ін.

Виступ в ювілейному концерті „Кобзаря" у Ню Йорку буде його першим в осінньо - зимовому сезоні, під час якого Роман Рудницький анґажований фундацією „Левентріт" на поверх тридцять власних концертів та виступів з оркестрами в цілій Америці й Канаді.

Концертом в Ню Йорку адмініструє відома фірма „Арка", а квитки будуть скоро в продажі у всіх книгарнях.

П.

Короткі вісті

- **У Франції** вводять суворіші кари на мотористів, що нарушають приписи щодо руху на шляхах. За деякі проступки відбирають на місці провини дозвіл їзди даного моториста та відставляють його авто до поліційних гаражів. У Західній Німеччині встановлюють щойно тепер межу швидкости: до цього часу тією межою була швидкість, що її могло мати дане авто.
- **У Гаазі в Голландії** 8 комуно-китайських „дипломатів" є насправжніми в'язнями в їхньому домі: хоч уряд в Пейпінґу відкликав їх, голляндський уряд заборонив їх виїзд, поки вони не будуть переслухані у справі таємничого схоплення і вбивства одного з членів комуно-китайської делегації. Китайські комуністи заявили, що це для них „образа", щоб їх переслухувала голляндська поліція.

І МЕЖИ ЖИДАМИ БУВАЮТЬ СУПЕРЕЧКИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

У числі паризького журналу **Le Nouveau Candide** за третій тиждень квітня ц. р. появилося інтерв'ю редакції зі Штайнером. Гадаю, що це інтервю є вже відповіддю на статтю Полякова, бо число журналу, в якому вона була вміщена, хоч датоване травнем, появилося вже в половині квітня. У цьому інтерв'ю Штайнер потвердив, що в усіх таборах смерти машинерією, яка знищувала жидів, були самі жиди. Далі він заявив, що, втративши сам усю свою родину, він уже не здатний сприймати справу емоційно, отже не може вважати, що в усьому були винні тільки німці, бо вони погані, кати, бестії і садисти, а жиди були тільки нещасними жертвами й невинними мучениками. У своїй книжці він не ставив собі завдання реґабілітувати катів, але й не міг закрити сорому, що він є сином народу, що його шість мільйонів членів дали себе вирізати, як барани. Він не уважає членів „смертних команд" зрадниками, бо тоді, коли мільйони вмирали пасивно і без спротиву, члени цих команд рішалися за всяку ціну жити, і, врешті, вони підняли у Треблінці повстання, внаслідок якого вийшло на волю 600 жидів. Із цих 600, казав Штайнер, живе сьогодні 40, бо решту вбили польські селяни, „українські фашисти", німецькі дезертири, Ґестапо, члени польського резистансу. Але вони повстали не для того, щоб умерти, а для того щоб жити, і на це мали право.

Таким чином, Штайнер ганить тих, що гинули пасивно і без спротиву, а вважає героями членів „смертних команд", що зчинили повстання. Інтерпретація, як бачимо, майже цілком у дусі сартризму, хоч сартризм допускає самогубство, щоб покінчити з моральним стражданнями в „екзистенції". Але самогубство є активним чином, яким не є пасивне прийняття смерти з рук ворога.

На закінчення хочу вказати, що в романі Штайнера немає антиукраїнських ноток, звичних у працях жидівських авторів. Навпаки, в одному місці він розповідає про ватру, що її нібито влаштували українці з жидами, і про спільні танці українців з жидівками. Згадка про цю ватру не сподобалася Полякову, який вважає її вигадкою. Під цим оглядом роман Штайнера корисно відрізняється від історіософії Арендт, яка в своїй праці (ст. 265) порівнює Айхмана з Головним Отаманом Симоном Петлюрою, пишучи, що він, за свідченнями жидівських джерел, вигубив 100,000 жидів (Моцкін, „Погроми в Україні"). „Тільки ті народи на Сході — українці, естонці, латиші, литовці, частинно румуни, — яких самі німці вважали „унтерменшами", повністю сприйняли німецьку розв'язку, як, зрештою, цього й можна було чекати" (ст. 154).

Ці історіософічні опінії занотовуємо з журналістичного обов'язку, але радимо нашим читачам ними не перейматись. Є справи, які нам значно більше шкодять, ніж такі опінії.

СПОРТ

редагує В. СОХАН

МІЖНАРОДНІЙ ФУТБОЛЬНИЙ ТУРНІР ЧЕМПІОНІВ

Неділя, 21-го серпня, год. 3-тя по полудні: „Сантос", Бразилія — „Бенфіка", Португалія, на грищі Трайборо Стадіону на Рандалс Айленд в Ню Йорку.

Середа, 24-го серпня, год. 8.30 вечором: „Сантос" Бразилія — А.Е.К., Греція, на грищі Трайборо Стадіону на Рандалс Айленд в Ню Йорку.

Неділя, 28-го серпня, год. 3-тя по полудні: „Бенфіка", Португалія — А.Е.К., Греція, на грищі Трайборо Стадіону на Рандалс Айленд в Ню Йорку.

— о —

ВІСТІ УСК-у НЮ ЙОРК

Спільний пікнік УСК-у і „Чорноморської Січі" відбудеться 28-го серпня ц. р. на Українському Селі в Бавнд Бруку, Н. Дж. В програмі пікніку відбудуться футбольні змагання між дружинами УСК-у і „Чорноморської Січі", в складах яких виступлять вперше новонабуті змагуни, які мали б грати в красках названих клюбів в наступному сезоні мистецьких гор. Також зорганізовано спеціяльно на цей пікнік дружини „Ольдбоїв" обох клюбів, які розіграють між собою змагання. У складах цих дружин „Ольд боїв" мають виступити такі ветерани футболу, як М. Суський, Дорош, В. Костюк, В. Сєрант, Лютак, Кутний, інж. Сумик, О. Наливайко, брати Голюки, Павлюк, Коваль і інші.

Автобуси на пікнік очікуватимуть на симпатиків обох клюбів під домівкою УСК-у в неділю, 28-го серпня, о год. 10.30 рано. Місця в автобусі треба замовити в домівці УСК-у до суботи 27-го серпня.

На Вишкільний Футбольний Табір, який відбудеться від 28-го серпня до 3-го вересня на оселі „Верховина", зголосилося вже декілька юнаків УСКу. Дальші зголошення прийматимуть ще керівники табору до четверга 25-го серпня.

Українського Спортового Майдану, господарем якого є УСК Ню Йорк, будуть теж вживати дружини Грецько-Американського Ф. К. та новика „Великої Десятки" НАФСоюзу другої грецької дружини — С. К. „Гелленік".

Засідання Управи УСК-у Ню Йорк відбуваються кожного вівтірка о год. 7.30 вечором в домівці УСК-у при 12 Ст. Марк'с Плейс. У цих засіданнях повинні брати участь члени Управи, Контрольної Комісії, ланкові та референти, тому що на засіданнях є вирішувані важливі справи діяльности цілого Клюбу та його різних ланок.

Іван Дзядів

— о —

ТЕНІСОВІ І ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ ЗА ПЕРШІСТЬ УСЦАК НА СОЮЗІВЦІ

Щорічні тенісові і плавацькі змагання, які відбуваються на Союзівці вкінці тижня зв'язаного із святом Дня Праці, мають вже свою історію і традицію у першостях Української Спортової Централі Америки і Канади. Цьогорічні змагання будуть одинадцятими в тенісі та десятими в плаванні, що їх влаштовує на доручення УСЦАК група діячів Карпатського Лещетарського Клюбу з Ню Йорку, очолювана керівником тенісових змагань інж. Богданом Раком і керівником плавацьких змагань Ярославом Рублем.

Ці змагання викликають велике зацікавлення серед симпатиків „білого короля спорту" на терені Америки і Канади. Ми подаємо внизу списки першунів УСЦАК цих індивідуальних першостей українців по конкуренціям із поданням років здобутих чемпіонатів:

Чоловіки, першуни УСЦАК, які здобули чаші УНСоюзу:

1956 — Б. Стопницький
1957 — Ю. Годів
1958 — Ю Король
1959 — Ю. Король
1960 — Ю. Король
1961 — В. Герлинський
1962 — Л. Воробкевич
1963 — Л. Воробкевич
1964 — Л. Воробкевич
1965 — І. Дурбак

Жінки, першуни УСЦАК, які здобули чаші Союзівки:

1956 — М. Душник
1957 — О. Дигдалевич
1958 — І. Стецик
1959 — І Стецик
1960 — І. Стецик
1961 — Л. Друневич
1962 — І. Стецик
1963 — Л. Друневич
1964 — Л. Друневич
1965 — Л. Друневич

Сеньйори, першуни УСЦАК, які здобули чаші „Свободи":

1958 — Р. Ракочий
1959 — М. Венгринович
1960 — В. Соколовський
1961 — В. Соколовський
1962 — К. Бень
1963 — Б. Стопницький
1964 — К. Бень
1965 — В. Гук

Першун УСЦАК в конкуренції чоловіків 1965 року Іван Дурбак одержує чашу УНСоюзу з рук головного предсідника Иосипа Лисогора.

Фіналісти конкуренції жінок першостей УСЦАК 1965 року, Люся Друневич — чемпіонка і Андрія Кейбіда, яка зайняла друге місце.

Фіналісти конкуренції сеньйорів першостей УСЦАК 1965 року, Володимир Гук — чемпіон і Богдан Стопницький, який зайняв друге місце.

Юнаки, першуни УСЦАК, які здобули чаші „Українського Тижневика":

1959 — Р. Смаль
1960 — мол. - О. Лебедович
стар. - Б. Сливка
1961 — мол. - І Дурбак
— стар. - Б. Сливка
1962 — А. Попель
1963 — Я. Тимків
1964 — В. Роговський
1965 — З. Яцків

Юначки, першуни УСЦАК, які здобули чаші „Українського Тижневика":

1959 — Андрія Кейбіда
1960 — Андрія Кейбіда
1961 — Андрія Кейбіда
1963 — Андрія Кейбіда
1965 — Звенислава Ленець

Вминулому році відбулись теж змагання за першість хлопців з участю 6 змагунів. Перше місце в цій групі здобув Андрій Бурачинський, який переміг у фіналі Андрія Ленця.

Вже два роки, в 1964 і 1965, були вручені змагунам - учасникам змагань чаші, що їх уфундувала перша чемпіонка тенісових змагань на Союзівці Марія Душник за найкращу спортову поставу. Ці чаші одержали: в 1964 році Іван Дурбак, а в 1965 році Юрій Мінченко.

Числа учасників тенісових змагань по рокам:

1956 — 21
1957 — 31
1958 — 55
1959 — 71
1960 — 71
1961 — 83
1962 — 66
1963 — 79
1964 — 74
1965 — 89

Ювілейними в цьому році будуть плавацькі змагання, які не втішалися досі такою популярністю, як тенісові. Можна,однак вірити, що ці десяті змагання матимуть рекордове число змагунів. На це вказує факт, що в минулому році плавацькі змагання занотували приплив наймолодшої молоді, яка завзято змагалася за перші місця Централі і медалі, що їх уфундував для першунів УНСоюз.

Зголошення учасників тенісових змагань приймає їх керівник інж. Богдан Рак враз із вписовим по $ 2.50 від змагуна на адресу: Mr. Bohdan Rak, 43-21 49th Street, Long Island City, N.Y. 11104. Tel.: TW 8 - 7685 (Area Code 212)

Змагуни - пливаки можуть зголоситися безпосередньо перед початком змагань в суботу, 3-го вересня, о год. 2-ій по полудні над басейном Союзівки у провідника змагань Ярослава Рубля.

Всі змагуни повинні самі заздалегідь подбати самі про замовлення для себе приміщення на Союзівці.

— о —

КІНЦЕВА ТАБЕЛЯ ВЕСНЯНОГО СЕЗОНУ НАЦ. ФУТБ. ЛІГИ ШИКАГА

Вища Дивізія

	Точки	Ворота
Ганза	12: 2	29:12
Кікерс	12: 2	22:10
Швабен	8: 6	17:11
ЛЕВИ	**8: 6**	**14:13**
Норв. СК	8: 6	14:14
Олімпікс	5: 9	13:19
Крила	**3:11**	**6:16**
Лит. СК	2:12	8:28

Ворота для „Левів" здобули: Фуллер 4, Грушецький 2, Дойле 2, Шмотолоха 2, Рамірез 1, Кампос 1, Полюхович 1 і Нога 1.

Ворота для „Крил" здобули: Андрущишин 3, Терлецький 2 і Каравань1.

Резерва „Левів" закінчила весняний сезон із 6 вигранми на 7 відбутих змагань з точками 12:2 і відношенням воріт 26:20. Стрільцями воріт для резерви були: Банах 7, Лоско 4, Гаррісон 4, Шлапак 3, Іваник 2, Дижурко 2, Рей 1, Дахнівський 1, Подковіров 1, і Богдан Куцан 1.

Юнаки „Левів" відбули у весняному сезоні 6 гор, з яких 4 виграли, одну зремісували та одну програли, закінчуючи весняний сезон із точками 9:3 і відношенням воріт 9:7. Ворота для дружини юнаків стрілили: Ліськевич 5, Б. Шлапак 2, Мельник 1 і одні без гри воковером.

Петро Головатий

● **На індонезійському острівці** Ломбое на схід від Балі вибухла знову епідемія вітряної віспи, яка з початком цього року спричинила була смерть кількохсот мешканців. Той острівець заселений бідними рибалками. Вислано туди санітарну місію.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ
Українського Народного Союзу

П'ЯТНИЦЯ, 19-го СЕРПНЯ 1966 р.

BRISTOL, Pa. Піврічні збори Т-ва „Просвіта" — 362 Відділ о год. 7:30 веч. в Укр. Клюбі, 111 Fillmor St. Є дуже важливі справи до вирішення, тому проситься всіх членів прибути обов'язково в назначеному часі. Проситься вирівнювати вкладки до 25-го кожного місяця. — Ф. Петрик, секр.

НЕДІЛЯ, 21-го СЕРПНЯ 1966 р.

HAST, N. Y. Піврічні збори Т-ва Т. Шевченка — 6-ий Відд. о год. 5-ій по пол. в клюбовім приміщенні, 9 Washington Ave. На порядку дня: звіт з діяльности, звіт касира і звіт делеґата з 26 Конвенції УНС. — Д. Жупник, гол., А. Вовк, секр.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Т. Шевченка — 42 Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі, 237 Говп Евеню. Проситься всіх членів прибути на збори. 17 і 18 вересня на Союзівці відбудеться Союзовий День і вибір Міс Союзівки на 1967 рік. Тому звертаємося до молодих членкинь нашого Відділу зголосити свою участь до контесту Міс Союзівки. Рівнож просимо зголошуватися на цей день на прогульку автобусами. По інформації звертатися до Управи 42 Відділу. — В. Марущак, секр.

КАРТЕРЕТ, Н. Дж. Місячні Збори Т-ва Запор. Січ. Відд. 342 УНС о год 1.30 по пол. в клясі ч. 2 при церкві св. Димітрія. Просимо членів відібрати свої дивіденди — Секретар Відділу.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па Місячні Збори Б-ва св. Василія — Відд. 339 УНС о год. 4-тій по пол. в домі Української Громади при 3322 П. Лавренц вул. Проситься всіх членів місцевих і позамісцевих прийти та вирівняти членські внески — Семен Лупацій, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні Збори Товариства ім. Івана Франка — Відд 83 УНС о год. 12.30 полудне в Українському Горожанському Клюбі при 847 Н. Френклін вулиці. Під час зборів можна буде набути білети на Союзовий День, та рівнож буде порушена справа відділового Бенкету. — Р. Карбівник предсідник, С. Гавриш секретар.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні Збори Сестрицтва св. Марії по другій і третій Службі Божій в залі церкви св. Петра і Павла (Коледж Аве.). — Катерина Лукас, ,секр.

БЕТЛЕГЕМ, Па. Місячні Збори Б-ва св. Димитрія — Відд. 288 УНС о год. 12 полудне, в У. А. Горожан. 816 Линн Аве. Проситься членів прийти і вирівняти вкладки та забрати дивіденди. — А. Данилюк предс., В. Заґвоський касир, Д. Мушастий секр.

БРИДЖПОРТ, Конн. Збори Тов. Українська Січ — Відд. 59 УНСоюзу о годині 2-ій по пол. в УНДомі під ч. 500 Галлет вул. Проситься всіх членів прийти на час. Довжників вирівняти свої довги до товариства. — Управа Т-ва.

БОФФАЛО, Н. Й. Місячні Збори В-ва св. о. Миколая — 127 Відд. УНС о год. 11.30 перед пол. при Філмор і Онейда вул. Проситься членів вплачувати свої вкладки до 25-го кожного місяця, рівнож можна вплачувати вкладки що неділі в повище згаданому часі і місці. — І. Була голова, п-ні М. Гаравус фін. секр. П. Гаравус касир.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні Збори Товариства ім. Тараса Шевченка — Відд. 64 УНС о год. 2:30 по обіді в Вінярского на Мейн стріт у Патерсоні. Проситься тих членів, що ще не забрали чеки дивіденди, прийти на збори і забрати. — Іван Бурний секретар.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Збори Тов. Подільська Січ — Відд. 8 УНСоюзу о год. 2-ій по пол. в залі церкви св. Михаїла. — За Управу: В. Козіцький, П. Гарасимів, В. Мандзій.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні Збори Відд. 97 УНС — Тов. ім. Івана Франка о 2-ій год. по пол. в церковній залі під чис. 47 Гавн Ав. Проситься членів прибути на збори в означений час. — Управа.

НЮ ГЕЙВЕН, Коннектикат. Повідомляється членів і членкинь відд. 370 УНС, що збирання вкладок і місячні збори в шкільній кімнаті, при церві св. Арх. Михаїла, 565 Джордж Ст. Вкладки відбератимуться по закінченню першої відправи, від 8.45 рано. Проситься всіх членів прийти та й заплатити свою місячну вкладку, а довжників-членів просимо вирівняти свою залеглість. Секретар буде зобов'язаний залеглих членів записати до суспенди. — За Уряд Василь Гіна, секретар.

ТАРЗАН, ч.5671. Величезна армія Зетара!

Тарзан умовлав і наказував, і вкінці кожний здібний воїн був приготований до битви... Але навіть він зрезигновано чекав на поразку, коли величезна армія Зетара загрожувала селу.